

Bonvecchiati Srl 29. aprillil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 20 veebruari 2013. aasta määruse peale liidetud kohtuasjades T-278/00–T-280/00, T-282/00–T-286/00 ja T-288/00–T-295/00: Albergo Quattro Fontane jt. versus komisjon

(Kohtuasi C-239/13 P)

(2013/C 207/37)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Bonvecchiati Srl (esindajad: advokaadid A. Bianchini ja F. Busetto)

Teised menetlusosalised: Comitato „Venezia vuole vivere” ja Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- Tühistada vaidlustatud Üldkohtu määrus;
- rahuldada esimeses kohtuastmes esitatud nõuded ja sellest tulenevalt:
  - tühistada põhjendatud ulatuses ning apellandi huvide piires Euroopa Komisjoni 25. novembri 1999. aasta otsus nr 2000/394/EÜ sotsiaalmaksukoormuse vähendamist ettenägevate seadustega nr 30/1997 ja nr 206/1995 Veneetsia ja Chioggia territooriumidel asuvate ettevõtjate kasuks rakendatud abimeetmete kohta;
  - teise võimalusena tühistada eespool nimetatud otsus osas, milles sellega antakse korraldus nõuda tagasi antud soodustused ning nähakse ette tagasinõudmisele kuuluvate väidetavate soodustuste summa suurendamine intresside võrra kohtuotsuses käsitletud ajavahemike eest;
- mõista komisjonilt välja mõlema kohtuastme kohtukulud.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitati üheksa väidet.

Esimene väide: määrus on ekslik, sest ei asunud seisukohale, et kõnealused meetmed ei soodustanud nende hüvituslikust laadist tulenevalt kuidagi vastavaid abisaajaid.

Teine väide: määrus on ekslik, sest ei välistatud võimalust, et kõnealused meetmed kahjustavad konkurentsi ja ühendusesisest kaubandust või vähemalt ei antud sellega seoses hinnangut.

Kolmas väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatavad EÜ artikli 87 lõike 2 punkti b (nüüd ETL artikli 107 lõike 2 punkt b) ja EÜ artikli 87 lõike 3 punkti b (nüüd ETL artikli 107 lõike 3 punkt b) kohased erandid.

Neljas väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatav EÜ artikli 87 lõike 3 punkti b (nüüd ETL artikli 107 lõike 3 punkt c) kohane erand.

Viies väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatavad EÜ artikli 87 lõike 3 punktide d ja e (nüüd ETL artikli 107 lõike 3 punktid d ja e) kohased erandid.

Kuues väide: määrus on ekslik, sest selles sedastati, et ei ole kohaldatav EÜ artikli 86 lõike 2 (nüüd ETL artikli 106 lõige 2) kohane erand.

Seitsmes väide: määrus on ekslik, sest välistati võimalus, et tegemist on olemasoleva abiga, millest tulenevalt rikuti EÜ artikli 88 lõiget 3 (nüüd ETL artikli 108 lõige 3) ja määruse nr 659/1999 ⁽¹⁾ artiklit 15.

Kaheksas väide: määrus on ekslik, sest välistati määruse nr 659/1999 artikli 14 lõike 1 kohaldamine seoses tagasinõudmise korraldusega.

Üheksas väide: määrus on ekslik, sest välistati määruse nr 659/1999 artikli 14 lõike 1 kohaldamine seoses intresside nõudmisega.

⁽¹⁾ Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Hoge Raad der Nederlanden (Madalmaad) 29. aprillil 2013 — Commerz Nederland NV, muu menetlusosaline: Havenbedrijf Rotterdam NV

(Kohtuasi C-242/13)

(2013/C 207/38)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Hoge Raad der Nederlanden

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Commerz Nederland NV

Vastustaja kassatsioonimenetluses: Havenbedrijf Rotterdam NV

Eelotsuse küsimused

1. Kas avalik-õigusliku ettevõtja garantii andmise omistamist avalik-õiguslikele asutustele — mis on vajalik abi kvalifitseerimiseks riigiabina ELTL artiklite 107 ja 108 tähenduses — takistab kindlasti asjaolu, et sellise garantii, nagu on kõne all käesolevas asjas, andis avalik-õigusliku ettevõtja (ainu)tegevjuht, kellel oli selleks küll tsiviilõiguslik pädevus, kuid kes tegutses omavalitsuselt, hoidis garantii andmist teadlikult salajas ja eiras järelevalvenõukogu nõusoleku taotlemata jätmisega avalik-õigusliku ettevõtja põhikirja sätteid, ning lisaks tuleb lähtuda sellest, et garantii anti asjaomase avalik-õigusliku asutuse (käesoleval juhul omavalitsusüksus) tahte vastaselt?
2. Kas kõnealused asjaolud, juhul kui need asutustele omistamist kindlasti ei takista, on küsimusele, kas garantii andmist võib omistada asutustele, vastamise seisukohast tähtsusetud või peab kohus hindamisel võtma arvesse muid kaudseid tõendeid, mis räägivad asutustele omistamise kasuks või kahjuks?

Manutencoop Soc. coop., vaerm Manutencoop Soc. coop. arl ja Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl 2. mail 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 20. veebruari 2013. aasta määruse peale liidetud kohtuasjades T-278/00–T-280/00, T-282/00–T-286/00 ja T-288/00–T-295/00: Albergo Quattro Fontane jt. versus komisjon

(Kohtuasi C-246/13 P)

(2013/C 207/39)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellandid: Manutencoop Soc. coop., varem Manutencoop Soc. coop. r.l. ja Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. r.l. (esindajad: advokaadid A. Vianello, A. Bortoluzzi ja A. Veronese)

Teised menetlusosalised: Euroopa Komisjon ja Comitato „Venezia vuole vivere”

Apellantide nõuded

— Tühistada Üldkohtu (neljas koda) 20. veebruari 2013. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-280/00 ja T-285/00, mis tehti teatavaks 25. veebruaril 2013, ja/või muuta seda;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks on esitatud kaks väidet.

Esiteks on apellantide väitel määruuses rikutud õigusnorme Euroopa Kohtu poolt kohtuotsuses Comitato „Venezia vuole vivere” sedastatud põhimõtete kohaldamisel seoses komisjoni riigiabi valdkonnas tehtud otsuste põhjendamis kohustusega. Eeskätt ei järginud Üldkohus apellantide väitel järeldusi, mille Euroopa Kohus tegi ja millega ta kinnitab, et komisjoni otsuses „endas peavad sisalduma kõik olulised asjaolud, et siseriiklikud ametiasutused saaksid seda rakendada”. Ehkki vaidlustatud otsuses puuduvad olulised asjaolud selle rakendamiseks siseriiklike ametiasutuste poolt, ei täheldanud Üldkohus ühtegi puudust seoses meetodiga, mida komisjon vaidlusaluses otsuses järgis; sellest tulenevalt rikkus ta õigusnorme.

Teiseks on apellantide väitel määruuses rikutud õigusnorme Euroopa Kohtu poolt kohtuotsuses Comitato „Venezia vuole vivere” sedastatud põhimõtete kohaldamisel seoses tõendamiskoormise jaotumisega ELTL artikli 107 lõikes 1 ette nähtud tingimusi puudutavas. Euroopa Kohtu poolt sedastatud põhimõtete kohaselt on abi tagasinõudmise etapis liikmesriik — ja seega mitte üksik abisaaja — see, kes peab igal konkreetsel juhul eraldi tõendama, et on täidetud ELTL artikli 107 lõikes 1 ettenähtud tingimused. Käesolevas kohtuasjas jättis komisjon aga apellantide väitel vaidlustatud otsuses selgitamata sellise kontrollimise „viisi”. Seetõttu, kuna tema käsutuses ei olnud olulisi asjaolusid tagasinõudmise etapis selle tõendamiseks, kas antud soodustused kujutasid endast abisaajate puhul riigiabi, pööras Itaalia Vabariik apellantide väitel tõendamiskoormise ümber, nõudes üksikutelt maksusoodustuse vormis antud abi saanud ettevõtjatelt selle tõendamist, et kõnealused soodustused ei moonuta konkurentsi ega kahjusta liikmesriikidevahelist kaubandust; tõendite esitamata jätmise korral eeldatakse, et antud soodustus moonutab konkurentsi ja kahjustab ühenduse kaubandust.

7. mail 2013 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Madalmaade Kuningriik

(Kohtuasi C-252/13)

(2013/C 207/40)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: D. Martin ja M. van Beek)

Kostja: Madalmaade Kuningriik